

Sygn. akt: V Ka 508/16

Z uwagi na fakt, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego został złożony jedynie przez oskarżyciela prywatnego, Sąd Okręgowy, zgodnie z zasadą określoną w art. 457§2 k.p.k., która nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów art. 422 i 423 k.p.k. określających zakres sporządzania uzasadnienia, ograniczył uzasadnienie wyroku do zarzutów podnoszonych przez oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika.

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny Grzegorz G. oskarżył M. M. o to, że: w dniu 28 kwietnia 2013r. około godziny 21.40 przy skrzyżowaniu ulic (...) w P. został uderzony wielokrotnie ręką przez M. M., czym doprowadził go do utraty przytomności, tj. czyn z art. 157 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia roku w sprawie II K 147/14 Sąd Rejonowy w Kutnie w II Wydziale Karnym dokonał następujących rozstrzygnięć:

1. Oskarżonego M. M. w miejsce zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2013r. w P., popychając na kontener i uderzając G. G. (2) spowodował u niego obrażenia ciała w postaci: ograniczonego stłuczenia powłok głowy w okolicy potylicznej, wybroczyn krwawych w skórze twarzy, zranienia wargi górnej po stronie lewej, stłuczenia nosa, wybroczyn krwawych na tułowiu, lewym przedramieniu i w okolicy łędźwiowej po stronie lewej, a także otarć naskórka na plecach, które są obrażeniami innymi niż określone w art. 156 k.k. i spowodowały rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni i przyjmując, że czyn ten wypełnił dyspozycję art. 157 § 2 k.k. na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat próby.
3. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego G. G. (2) kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyli oskarżyciel prywatny i jego pełnomocnik.

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, na podstawie art. 425§1 - 3 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok w zakresie punktu 3 na niekorzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że rodzaj charakter, długotrwałość oraz intensywność cierpień fizycznych oraz psychicznych oskarżyciela prywatnego doznanych w związku z popełnieniem przez oskarżonego przypisanego mu czynu z art. 157§2 k.k. uzasadniają zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego zadośćuczynienia jedynie w kwocie 500 złotych, w sytuacji gdy stres związany z niespodziewaną napaścią oraz pobiciem oskarżyciela prywatnego, koniecznością zainicjowania oraz przeprowadzenia przez oskarżyciela prywatnego niniejszego postępowania, a także rodzaj i rozmiar obrażeń stwierdzonych u oskarżyciela prywatnego uzasadniają zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.800 złotych.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 3 przez zasądzenie na rzecz oskarżyciela prywatnego kwoty 3.800 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Oskarżyciel prywatny zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktu 3. Z uzasadnienia apelacji oskarżyciela prywatnego wynika, iż zakwestionował on wysokość orzeczonego na jego rzecz zadośćuczynienia. W jego ocenie Sąd I instancji błędnie ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 500 złotych w sytuacji, gdy jego zdaniem kwota ta winna być znacząco wyższa. Uwypuklił, iż w zawartym wcześniej porozumieniu oskarżony zgodzi się zapłacić na jego rzecz kwotę

1.250 złotych, a kwota ta wynikała z ugody. Podniósł, że w jego ocenie zasądzone zadośćuczynienie nie kompensuje jego uszczerbku na zdrowiu, który miał miejsce na skutek zdarzenia oraz wartości poniesionych przez niego kosztów leczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i zgodnie z normami procesowymi dokonał oceny zebranego w jego toku materiału, zaś wydane przez ten sąd orzeczenie końcowe nie zawiera wad wymagających reformy wyroku w kierunku wskazanym przez skarżących.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów stawianych przez oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika co do tego, że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie ustalenia i oceny okoliczności mających wpływ na wysokość zasądzanego od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przeciwnie. Sąd Rejonowy w sposób bardzo rzetelny dokonał ustaleń w przedmiotowym zakresie i w sposób drobiazgowy dokonał ich oceny. Swoje wnioski podparł poglądami doktryny i orzecznictwem.

Nie można zgodzić się z zarzutami oskarżyciela prywatnego co do tego, że Sąd meriti nie uwzględnił w zasądzonym zadośćuczynieniu poniesionego przez niego rzeczywistego uszczerbku na zdrowiu i kosztów związanych z leczeniem. Jak słusznie podniósł Sąd meriti w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, z opinii biegłego medycyny sądowej oraz zeznań G. G. (2) nie wynika zarówno to, aby oskarżyciel prywatny poniósł uszczerbek w związku ze zdarzeniem wymagający długotrwałego leczenia, jak i to, aby w związku z obrażeniami doznanymi podczas zdarzenia poniósł on nakłady finansowe. Zgodnie ze stanem rzeczywistym Sąd Rejonowy okoliczności te dostrzegł i prawidłowo omówił.

W sposób rzeczowy, pełny i przekonujący Sąd I instancji uzasadnił też wysokość przyjętego w zaskarżonym wyroku zadośćuczynienia. Odniósł się i omówił wszystkie czynniki, które winy być brane pod uwagę przy rozważaniach dotyczących ustalania jego wysokości. Analizy Sadu Rejonowego w tym zakresie są nie tylko pełne, ale i nienaganne pod względem logicznym. W żadnym razie nie naruszają zasad procesowych, w szczególności normy art. 7 k.p.k., albowiem stanowią wyraz wszechstronnej oceny dowodów, dokonanej swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ze wszystkich powyższych względów, jak również uznając, iż ustalenia faktyczne i oceny Sądu Rejonowego w zaskarżonym zakresie są trafne, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do wzruszenia wyroku sądu meriti i dlatego utrzymał orzeczenie w mocy.

Z uwagi na fakt, że oskarżony korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez obrońcę ustanowionych z urzędu, a obrońca złożył wniosek o przyznanie nieopłaconego wynagrodzenia, sąd okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. J. należną kwotę 516,60 zł.

Z uwagi na fakt, że oskarżyciel prywatny korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, a pełnomocnik złożył wniosek o przyznanie nieopłaconego wynagrodzenia, sąd okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ż. należną kwotę 516,60 zł.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił od kosztów sądowych oskarżyciela prywatnego za postępowanie odwoławcze, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe, zważywszy na jego trudną sytuację majątkową.